

de la caritat, freturosa de conquerir el lloc preferent que Déu poderós reserva en el seu esplendorós soli a les immaculades, a pesar de les reflexions que en la solitud del dormitori la dugueren al determini irrevocable d'allunyar de prop seu i per a sempre, l'home atrevit que l'havia besada amb petó xardorós que li abrandà el cor i li gelà la sang, anava caient retuda, desitjosa d'estimar i sentir-se estimada: emportada per la misteriosa potença d'un invencible abrivament que afeblia la voluntat voleiant-la com fulla seca que 'l més lleu oreig remou. Suaument deixava endormiscar la reflexió seduïda pel cant captivador d'invisible sirena que, endins del cor, amb cinc notes no més i una sola paraula, refilaba dolces cançons glosant amb les més varies polifonies un motiu d'enciseria: *¡Amor!*

...I sentí la mà acariciadora de l'enamorat oprimint la seva, i la llum d'un esguard brillador filtrant-se en correntia de foc en el seu pit pantejant i l'extremiment de l'oid al ressò d'un «t'estimo» mussitat per uns llavis que cercaven dolç repòs en el seu rostre.

Aquest segon bes no fou rebut com el primer, amb rebuig, sinó amb encongit venciment. I durà, durà... fins que l'estrèpit del gerre que feren caurer repenjant-se

inadvertidament en la taula de centre, els arrencà del delectòs arrobament.

Restàren espaordits un i altre sense saber què fer; reprotxant-li ella l'atreviment, justificant-se ell amb protestes d'etern amor i de fidelitat eterna.

—Si torna a ésser tant inconsiderat i atrevit un altre dia, renyirem per sempre més, Marcel—feu Corina recullint els testos.—Vès què li dic ara a la mamà.—Díga-li, oposà, somrient amorós, que 'ls llirs grocs en son culpables.—O els teus llavis, respostejà avergonyida. Per que me 'l vares fer ahir tarda aquell petó mentres collia els llirs. Eh? Per què?—Per a poder-te fer avui aquest altre. Floriren els llavis una rialla lluminosa i enriolada, sens apesarament, convençuda de que el goig que la inundava no podia ésser desplaent a Déu com li havien fet creurer en el pensionat, s'en anà a trovar la seva mare rumiant una innocent mentida que no posés en descobert la veritable causa de la ruptura del gerre.

En tant Marcel recullia afanyós els llirs assaborint les delícies d'un pervenir seré com el cel blau, suau i plaerós com el baume d'aquelles flors testimoni del petó primer, llevor de pur amor que esclatava potent en dues ànimes.

ENRIC LLUELLES.

EL MEU DESIG

*Això cobeja el pensament,
i així s'afanya, sense enveja,
per assolir serenament
un tros de terra on el conreu feineja.*

*Cent passes meves. Més enllà,
fan altres passes noves fites.
Dins del meu nord, la meva mà
vol mesurar les certituds petites.*

*I la jàdiga de la nit
adorm el cos sense malastre,
car potser Deu té aquest oblid:
semmar els pèsols amb llevors d'un astre.*

J. M. LÓPEZ PICÓ.